Ч. 275 Пятниця 5 (17) грудня 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Чого хотять Німці? — Пос. Форшт о відносинах Молодочехів до більшости парляментарної. — До ситуациї в Празі і в Чехії. — Немиле відкрите для Туреччини і Болгариї. — Справа мерзиньска. — Де була правдива причина грецко-турецкої війни?)

Коли ще радив парлямент, тоді обструкция голосила, що одною одиноскою перешкодою суть звістні розпорядженя язикові. Відкличе їх правительство, то обструкция готова смирити ся. Нині на чолї проґрами своєї на будуче ставить опозиция вже не розпорядженя язикові, а привернене Німцям в Австриї „приналежного їм визначного становиска“. N. fr. Presse, що не може дібрати собі слів похвальних для обструкциї і єї триюмфів, каже вже нині найвиразнїйше, що лише за ту ціну Німці можуть допустити до реактивованя парляменту, наколи правительство віддасть Німцям їх верховладне право в Австриї. Орґан сей, за котрим вся обструкция з овечою терпеливостию і безглуздностию біжить на шнурочку, помістивши в виданю своїм з 12-го грудня маніфест „поступовців“ до народу німецкого і звеличавши сих своїх пупілїв під небеса яко таких, що вели перед в обструкциї і за собою потягнули як шляхту німецку так і социяльних демократів, — орґан сей вмовляє тепер сам в обструкцию, що їй треба сягнути дальше рукою ніж по знесенє розпоряджень язикових. Австрия має стати так німецкою, якою була колись, коли єї ще звано Altoesterreich, мабуть — в часах Метерніха та Баха. — За покликом N. fr. Presse и сиплють ся резолюциї вічеві з дільниць віденьских і з німецких міст в Чехії, а в них заповідає ся борба на ножі з кождим правительством, що посьміло би на волосок відступити від сьвіжо поставленої через „поступовців“ проґрами.

Молодоческий посол др. Форшт в своїй бесїдї, виголошеній оногди в Німбурзї сказав так о відносинах своєї партиї до більшости правиці: Союз з правицею накладає на нас без сумніву ряд обовязків, котрих не можемо спускати з уваги, а рівночасно робить нашу ситуацию досить делїкатною, так, що нам треба як найбільшої оглядности і осторожности. Не забуваймо на то, що єсть тота правиця. Она настала більше яко твір динамічний (збитий силою до купи) як яко твір орґанічний. Що она сполучила ся разом, настало то більше наслїдком сили оборони як рівности в цїлях. Симпатиї або антипатиї суть чинниками, котрі в політиці тут і там грають також якусь ролю, але їх вплив і значінє не тревають довго. В політиці рішає завсїгди спільність інтересів. В послїдних часах, а також і нині має правиця таке средство звязи спільности інтересів, але оно єсть доси лиш неґативної натури, бо має на цїли спільну оборону. Для тревалости правиці треба длятого конче і безусловно, щоби до спільности інтересів неґативної натури причинила ся ще також спільність інтересів позитивного характеру. Коли то не удасть ся, то не знаю, чи теперішна більшість буде довго тревати. Нам не вільно зробити кроку, котрий би перед часом пошкодив дальшому істнованю правиці, але ми мусимо бути сьвідомі також і того, що она сама не єсть для нас цїлию, лиш средством до цїли.

Право доразове тревае в Празї вже другу недїлю, а все ще нема надії, щоби оно було вже незадовго знесене. Войско, що прийшло до ческої столиці, буде мусіло тут ще довше позістати, а що служба, до якої его тут тепер призначено, не так легка, можна собі легко погадати. Особливо нічна служба дає ся в знаки. Нераз цїла компанія мусить в ночи по кілька годин, звичайно по три ходити улицями міста, а капітан мусить два рази по 8 годин бути в поготовости, а третій раз робити нічну службу. Розуміє ся, що й видатки при такій службі мусять бути більші, отже войско дістає додаток до своєї звичайної платнї: капітан 2 зр., поручник 1 зр. 75 кр., підпоручник 1 зр. 50 кр., а рядові по 5 кр. і по 8 кр. на вино. — Всї реставрациї і каварнї мусять вчасно бути замикані, а житє публичне трохи притихло, розуміє ся не без шкоди для всїляких предприємців. Не можна однакож сказати, щоби настало дїйстно якесь успокоєне. Правда, найнизші верстви, що як всюди так і тут готові би були кождої хвилї до рабунку і розбоїв, сидять тихо, бо боять ся, але межи висшими верствами, як німецкими так і ческими давна завзятість не притихла, а може як раз стала ще більша. Німцї в Чехії ширять що раз більше гадку, щоби цїлу Чехію роздїлити на дві части, на німецку і ческу, та щоби для німецкої части установити окрему столицю і попереносити до неї з Праги всї німецкі інститу-

38)

ШПІГУН.

(Повість Джемса Ф. Купера).

(Дальше.)

— Герве Бірч? — повторили всї судиї, а оба ті строгі старі панки глянули многозначно по собі, подивившись з зацікавленем на арештованого.

— Для Вас то нїчого нового — сказав Генрі — що Герве'го Бірча виноватять за то, що він єсть прихильний справі короля. Єго же засудив Ваш суд на таку саму судьбу, яка ось тепер жде і мене. Отже скажу длятого, що то він поміг менї перебрати ся і при єго помочи перейшов я попри вашу передну сторожу, але аж до моєї смерти, аж до послїдної хвилї буду все казати, що мої наміри були чисті і невинні.

— Капітане Вартоне — відозвав ся тепер президент торжественним голосом. — Вороги свободи Америки робили що лиш могли, щоби нашу силу зломити. У відношеню до єго виховання і до єго средств нема в рядах наших ворогів небезпечнїйшого чоловіка, як той поганик — то шпігун — хитрий — підступний — а такий бистроумний, що переходить всяке понятє. То таке знакомство, чоловіче, котре може дїйстно стати ся злощастним для Вас.

— То я єго згубила! — крикнула Франсес і закрила собі лице руками. — Коли і Ви нас ще опустите, то ми пропали!

— Опамятайте ся, невинна дївчино, опамятайте ся! — сказав на то полковник, тронутий до самої глубини.

— Хиба ж то такий злочин, коли хтось виявляє своє природне чувство? — говорила Франсес дальше, даючи волю свому серцю. — Хиба ж і Вашінґтон, той благородний, безсторонний Вашінґтон був би також так твердого серця? Здержіть ся бодай доти, доки Вашінґтон сам не рішить!

— Годї — сказав на то полковник і ледви що міг говорити — наші прикази суть точні, а ми арештованому вже й так дали досить часу.

— О, заждіть ще хоч один тиждень! Благаю Вас на колїнах, коли й Ви самі маєте надію на милосердиє у своїй послїднїй годинї! Даруйте єму лиш один тиждень — даруйте єму лиш один день!

— Неможливо! — повторив полковник.

— Відведіть арештанта — сказав один з тамтих двох судиїв, а звертаючись до президента, додав:

— Полковнику Сінґльтоне, чи вийдемо звідси?

— Сінґльтон, Сінґльтон? — повторила Франсес. — Коли так, то Ви також батьком і зрозумієте біль батька! Чей не будете розривати єму серця! Послухайте мене, полковнику Сінґльтоне! Як Бог колись вислухає Ваше послїднє зітхненє, так Ви змилуйтесь над моїм братом!

Она упала перед ним на колїна і вхопилась єго.

— Возьміть єї звідси! — сказав полковник і старав ся увільнити ся з єї рук. Але Франсес імила єго сильно за руку і сказала:

— Полковнику Сінґльтоне, Ваш син був лише що недавно в найбільшій небезпечности. Він знайшов забезпеку і поміч в домі мого батька! Змилуйте-ж ся над єго сином, над єго донькою — таже й Ви мали доньку а она от тут на сїм серци послїдний раз зітхнула і отсї руки замкнули їй очи — отсї самі руки, котрі тепер з просьбою підносять ся до Вас!

Старий полковник боров ся з своїм зворушенем, котре остаточно взяло перевагу над єго почутєм обовязку; голова єго, посивіла під тягаром сїмдесяти лїт, повисла єму на груди, а єго блїді уста ледви що вимовили слова:

— Бог нехай благословить за се дїло! — і він розплакав ся.

Коли знов опамятав ся, зложив безпритомну Франсесу на руки єї тїтки, а відтак звернув ся з поважною міною до своїх товаришів і сказав:

— Мої панове, мусимо сповнити наш обовязок — аж тогди можемо дати волю чувствам чоловіка.

Один із судиїв предложив єму вирок, котрий, як він то сказав, містить в собі єго гадку і гадку єго товариша.

У вироку було сказано коротко, що Генрі'го Вартона зловлено перебраного в хвили, коли він переходив через лїнію американьскої армії. В наслїдок того він після воєнного права заслужив на кару смерти і отсим єго на ню засуджують, а на другий день о девятій годинї має він бути страчений через повішене на шибеници.

циї, як н. пр. університет, театр і т. д. Розуміє ся Чехи такому поділови рішучо противні і уважають такий проєкт за замах на єдність і неподільність країв ческої корони.

З Софії доносять, що тамошний комісарият дав пояснене, в який спосіб відкрито болгарску аґітацию в Македонії против Туреччини. Недавно тому хтось убив був в одній місцевости в Македонії якогось Турка і его матїр а власти турецкі шукали за убийниками та відкрили 500 карабінів, значний запас револьверів, бомб динамітових, муніциї, а також і всїлякі папери, компромітуючі Болгар. З тих паперів мало показати ся, що болгарска фірма Іванова доставляла оружия і муніциї, котру купила від болгарского правительства. Установлено зараз военний суд і тепер відбувають ся ревізиї по всїх болгарских селах в Македонії.

З Константинополя доносять, що суд в Мерзинї в Малій Азиї, котрому поручено розслїдити справу обжалованого о якусь вірменьску аґітацию аґента австрийского „Льойда“ Браццафолїя, велїв арештувати того аґента не повідомивши австрийскої амбасади. Внаслїдок того австрийский амбасадор бар. Калїс запротестував против того зарядженя, яко незгідного з капітуляциями а Порта наказала зараз випустити Браццафолїя на волю.

Грецкі ґазети оголошують тепер документи, з котрих виходить, що бувший президент міністрів Делїяніс знав о тім, що „Етніке Гетайрія“ лагодила ворохобню Греків против Туреччини і що на кілька місяців перед вибухом війни приготовленя ті робили ся під покривом і за відомостию правительства. Делїяніс перечить тому. Справу сю передано парляментарній комісиї, котра має єї розслїдити.

Новини.

Львів дня 16-го грудня 1897.

— **Іменованя.** П. Мінїстер просьвіти іменував учителя фахової школи для деревного промислу в Закопанім Едґара Ковача директром тої-ж школи. — П. Президент міністрів іменував ревідента рахункового Ад. Янишевского радником рахунковим ц. к. Намістництва.

— **Ц. к. Намістництво** удїлило презенту на опорожнену греко-кат. парохію цїсарского наданя о. Йосифови Каптуркевичеви, дотеперішному завідателеви тої-ж парохії.

— **Доповняючий вибір** трех членів ради повітової у Львові з ґрупи громад сільских розписано на день 3-го лютого 1898.

— **Конференциї духовеньства.** Є. Ем. кардинал Сембратович устроює в своїй палатї кождого вторника і суботи о $6\frac{1}{2}$ годині вечером конференциї, в котрих бере участь все духовеньство львівске і доохрестне. Предметом нарад будуть в першім рядї внесеня духовеньства, що не прийшли під наради дивецезального синода. Ві второк відбули ся перші такі наради під проводом Кардинала.

— **Побір до войска.** Львівский маґістрат оголошує, що всї обовязані ставити ся до войска в 1898 р., а приналежні до громади Львова, мають зголосити ся в маґістратї дня 25-го сїчня 1898, щоби витягнути льос. Ті що не одержать візваня, мають зголосити ся в послїдних днях лютого 1898 р. з дотичнім міскім комісариятї або в міскім урядї конскрипцийнім.

— **Нові стациї жандармериї** будуть отворені в Устю рускім, горлицкого повіта, в Осівцях, бучацкого повіта і в Шманківчиках чорткiвского повіта.

— **Фундация Стефана Качали.** Бл. п. Стефан Качала, бувший парох Шельпак, умираючи не забув про молодіжь, котра при „Народній Торговли“ вчить ся купецтва, і записав свій удїл членьский в „Народній Торговли“ в сумі 100 зр. і дивіденди, як також вкладку на книжочку вкладкову сего товариства в сумі 1000 зр. і проценти в тій цїли, щоби з процентів того капіталу удїлювати запомоги для двох хлопцїв, котрі схотять в „Народній Торговли“ вчити ся купецтва. Прокуратория скарбу інкасувала згадані тут суми, а Намістництво виготовило акт фундацийний з 6 лютого 1897 до 90442/97 — і з него довідуємо ся, що сума виросла на 1600 зр. а уміщена в цїнних паперах, іменно рента паперова ч. 182882 з 1 лютого 1895. Після того акту фундация тая має істнувати по вічні часи а входить в житє з 1-им сїчня 1898. Щорічний чистий дохід з тої фундациї має розділятись яко дві річні стипендиї (запомоги) двом бідним ученикам купецтва, гр. к. обряду і рускої народности, котрі ведуть ся морально і в „Народній Торговли“ у Львові відбувають науку купецтва. Наколи-б в „Народній Торговли“ не було учеників укваліфікованих до тої запомоги, або наколи-б товариство се перестало істнувати, можуть убігатись о тую запомогу також ученики купецкі инших фірм християньских у Львові, або ученики школи чи академії торговельної у Львові, але тілько ученики гр. к. обряду і рускої народности. Роздаванє тих запомог відбувати ся буде в дорозї конкурсу оголошуваного Намістництвом. Побір стипендий (запомог) триває, як довго ученик побирає науку купецку, т. є. аж до випису на помічника купецкого, взглядно до скінченя наук в школї або академії торговельній у Львові, і поки не утратить висше наведених условий, як убожества, моральности, гр. к. віри і народности рускої. Виплата стипендий (запомог) відбуватись буде в піврічних ратах з долини, по виказаню сьвідоцтвом від принципала потвердженим властию промисловою, взглядно сьвідоцтвом шкільним. Стипендиї не роздані і инші доходи з того фонду будуть дочисляти ся до него, а в міру того можуть і стипендиї збільшити ся. Заряд маєтку виконувати буде Намістництво.

— **З Бродів** пишуть: Загальні збори брідскої філїї „Просьвіти“ відбудуть ся в четвер 23 н. ст. грудня с. р. в комнатах „Рускої Бесїди“ в Бродах (улиця Стефанії) з слїдуючою програмою: о годині 9 рано поминальне богослуженє за помершних членів філїї; о $10\frac{1}{2}$ справозданє видїлу, вписи членів нових, вибір нового видїлу і внески членів. — О численну участь і впровадженє нових членів просить Видїл філїї „Просьвіти“ в Бродах. — Загальні збори членів „Рускої Бесїди“ в Бродах відбудуть ся 23-ого н. ст. грудня, о годині 3 по обідї, в комнатах тогож товариства, при улици Стефанії. До численної участи місцевих і замісцевих членів запрошує Видїл.

— **Заходом товариства „Руский жіночий кружок в Коломиї“** відбуде ся на дохід убогої шкільної молодежи в суботу на сьв. Николая в сали Сокола забава для дїтий враз з дїточим представленєм: „Дотепний Мілько“, комедийки в 1 відслонї, і в аматорским представленєм: „Гостина

Кару смерти навіть на ворозї виконувано лиш рідко без предложеня его найвисшому командантови, або в его неприсутности его заступникови.

А що Вашінґтонова головна кватира була в Ню-Віндзорі на західнім березї Гудзона, то було ще досить часу, щоби зажадати відповіди від него.

— Час короткий — сказав старий полковник, держачи ще перо в руцї — навіть не цїлий день, щоби сю молоду душу приготовити до другого сьвіта!

— Ми призволили звичайний речинець, лиш сам Вашінґтон має право его продовжити або таки помилувати.

— То піду до него! — сказав на то полковник віддавши своїм товаришам підписаний вирок — коли служба такого старого чоловіка, як я, або служба мого хороброго сина щось значить та заслугують на якусь ласку, то буду ратувати сего молодця!

Сказавши то вийшов повен благородних намірів для Генрі'го.

Генрі'му, котрого перед тим вояки були вивели, подано з цїлою оглядностию до відомости вирок трибуналу, а коли вислано одного офіцира до головної кватири, розійшли ся судиї і всї що були при розправі та й засумована Вартонова родина вернула до свого помешканя.

Глава двайцять сема.

По оголошеню вироку провів Генрі кілька годин в розмові з своєю родиною. Пана Вартона взяла ся страшна розпука і оплакував судьбу свого сина, а Франсесу опанувало таке горе, що й трудно его описати.

Лиш одна панна Пейтон не стратила притомности духа та розважувала своє хвилеве положенє. Той спокій доброї тети не походив зовсім з якогось браку живійшого сочувства для свого сестрінка, лиш основував ся на якімсь інстинктивнім, слїпім довірю до Вашінґтона.

Він походив з тої самої кольонії, що й она, а хоч они й нїколи не сходили ся з собою, то все-таки знала она дуже добре его домашні честноти, та знала й то, що він хоч і як строго неподатливим був в публичнім житю, в приватнім зовсім не держав ся тої неподатливости.

У Вірджінії уважали его за строгого, але справедливого і доброго чоловіка: а она була горда з того, що то єї земляк есть найвисшим командантом армії та держить в своїх руках судьбу Америки.

Впрочім знала панна Пейтон і то, що Генрі не допустив ся того злочину, за який его засуджено, та в своїй простодушности, яка буває нераз в найблагороднїйших серцях, не могла того поняти, щоби зовсім невинного дїйстно карано.

Але навіть і та єї надїя мусїла єї незадовго завести.

Около полудня вимашерував на поле перед домом, де перебувала Вартонова родина, полк міліциї, що стояв над берегами ріки; призначенєм сего войска було бути на другий день при вішаню анґлїйского шпігуна.

Денвуді сповнив свою задачу і вернув назад до своєї шкадрони, котра нетерпеливо чекала на него, щоби він вів єї против неприятельского віддїлу, котрий, як ходила чутка, примашерував був, щоби крити ту компанїю, котра збирала футраж над берегами ріки.

Майор не міг видержати того, щоби бути сьвідком розпуки родини, а може і бояв ся єї впливу на себе — длятого також аж до кінця розправи, походжував то сюди то туди перед будинком.

Та й він так само, як панна Пейтон покладав велику надїю на Вашінґтонове помилуванє, хоч часами дуже о тім сумнївав ся і побоював ся, що може стати ся инакше.

Він знав военне право та навик був судити Вашінґтона більше яко ґенерала, а нїж яко чоловіка.

Лише що недавно перед тим стала ся була страшна подія, котра аж надто ясно доказувала, як дуже Вашінґтон висший понад то, щоби щадити другого зі взгляду на себе самого.

Наконець станув перед ним Мазон, готовий зовсім до походу.

— Я гадав, майоре, що Ви вже забули, які наспіли вісти з долїшних сторін над рікою — став він говорити; — длятого я собі позволив покликати наш віддїл до оружия.

— Які ж вісти? — спитав майор і кинув ся.

— Ну — лиш такі, що Джон Буль уганяєсь по Вест-Честері — з цїлим рядом провіянтових возів. Коли дамо ему час їх наповнити, то Господь знає, звідки возьмемо опісля запасів для себе.

— Де лишив Вас післанець? Я на то зовсїм позабув.

— На горбах коло Сінґ-Сінґ — відповів поручник немало здивований. — Цїла дорога там в долинї виглядає як торговиця, а весь товар ричить, бо видить як попри него везуть фураж до Кінґсбрід. Послугач Джорджа Сінґльтона, котрий приніс ту вість, казав, що наші конї радили раду, чи не лїпше би їм було пігнати ся за возами без їздцїв, щоби ще добре підпасти ся, бо хто знає, коли знов ще будуть жерти. Коли дамо їм втечи з добичею, то на Рiздво не знайдемо дооколїсенька анї одної безроги, такої, з котрої були би добрі шинки.

— Мовчіть, не плетїть таких нїсенїтниць — відповів на то Денвуді розгнїваний. — Сінґльтоновий послугач нехай пильнує того, що ему старшина накаже.

— Вибачте ему, прошу Вас в его імени, майоре Денвуді — сказав поручник — він помилив ся так само як і я. Ми оба гадали, що ґенерал Гіс видав приказ, щоби неприятеля зачепити і не давати ему спокою, кілько би разів він вилїз із своєї нори.

— Не забувайте ся, поручнику Мазоне, — сказав на то майор, бо инакше був би я змушений дати Вам науку, що Ви маєте слухати лиш моїх приказів.

сьв. Николая“, образка Єр. Калитовского в 1 відслоні, при співуділі хору коломийского „Бояна“, а на закінчене образ з живих осіб і роздане подарунків. По представленю відбуде ся равт для старших. — Вступ на салю: для старших 30 кр., для дітий 20 кр., ґалерия 15 кр. Початок точно о годині 5ій пополудни. Наддатки прийме ся з подякою. Буфет у власнім заряді.

— **Зміна власности.** Село Шили, в збаражскім повіті, купив від п. Володимира Ґараніка п. Жигмонт Кеншицкий з Познаньщини.

— **Що їсть наш Цїсар?** Кождого дня споживає монарх точно о 5-ій годині рано снїдане, котре складає ся з склянки кави і кусника зимного мяса. Від сеї пори аж до 12 ої години в полудне віддаєсь цїсар праци, почім слїдує друге снїдане, складаюче ся з зупи і печенї, а о 3-ій годині зачинаєсь обід. Подаєсь на нїм правильно шість дань, а то зупу, рибу, дві печенї, леґуміну і десер. Кромі пива ставить ся до кождого даня инший сорт вина а на остатку лікер. Одна ож монарх не дуже мало пива, а так само й вина, послїдне лише одного і того самого рода. З пива пе цїсар від многих лїт виключно чорне баварске, і то нїколи більше як дві склянки. З тим обідом кінчить ся програма для цїсарского стола; цїсар не їсть і не пе абсолютно нїчого більше, навіть і тоді, як іде вечером до театру. О 9-ій годині іде монарх правильно спати. Такий є стіл в зимі. В лїтї відпадає друге снїдане і остає лиш перше снїдане і обід. Лише заким має удати ся на нічний відпочинок, пе монарх трохи сирого молока і їсть при тім хлїб. Властиво вечері цїсар не знає. Зміни в тім порядку їди заходять лиш підчас посту, або єсли запрошені до стола є гостї. Пости заховує монарх з такою строгостию, що не один богоугодник міг би брати собі его за взір. Через цїлий той час не їсть він нїколи мяса. До стола подає ся тоді лише рибу і страву з яєць. До риби приходять бараболї з маслом, дуже часто не обирані. З леґуміни приходять на стіл всїлякі „горожаньскі“ мучні страви. Не сьміють бути поминені тут також деякі специяльности, як „Франкфуртска з кремом“, котрі цїсар дуже радо споживає. Розуміесь, уходить се за „звичайне“. Однакож коли при столї є гостї, тоді не треба й згадувати, що цїсарский стіл блестить справдїшною, цїсарскою виставностию, яка розкриваєсь в салях бурґу у Віднї або Будапештї, і тоді на обід іде аж до 15 дань. Особливо коли відвідує цїсаря якийсь князь або заграничний пануючий, подають ся на стіл нїмецкі, францускі, анґлїйскі, словом заграничні страви, відповідно до того, що кому смакує.

Штука, наука і лїтература.

— **„Учителя“ ч. 23** з дня 5 грудня містить: Справоздане з загальних зборів „Рускої Школи“ в Чернівцях; — початок статї „Помилка в рахунках“; — плян науки рисунків для шкіл 1—4-кл. типу низшого; — вісти з руского товариства педаґоґічного; — справоздане з загальних зборів філії тов. педаґоґічного в Самборі; — лїтературні вісти і всячину.

— **Музикальну Бібліотеку** зачав видавати о. М. Копко в Перемишли. Доси вийшли вже 2 книжочки (по 24 сторін) і кожда коштує по 20 кр. В першій книжочці поміщені молитви і пісни співані на Службі божій а именно: Царю небесний, Под твою милость, Антифони недїльні, Єдинородний, Сьвятий Боже, Аллилуя, Іже херувими, Свят, Тебе поєм, Достойно єсть, Отче наш, Да ісполнять ся, Буди імя Господне, Пречистая Діво мати і О всепітая Мати. В 2 гій книжочці містить ся: Тропар на Рождество Христове і Коляди на 2 голоси. В дальших випусках мають містити ся дальші пісни церковні і сьвітскі на два, три і чотири голоси.

Господарство, промисл і торговля.

— **Дирекция ц. к. зелїзниць державних** оповіщує: Дня 1 грудня 1897 отворено стацию товарову Тріест-Ст. Андре лежачу на зелїзвици довозовій Серволя-Тріест Ст. Андре-С. Сабба. — Стация ся приймає і видає всякі посилки товарові, дрібні і в цїлих возах надані до або з фабрики зелїза країньского товариства промислового в Серволї.

Дня 18 падолиста с. р. отворено на шляху Цвітав-Скуч стацию Круна для руху загального з виключенем перевозу артикулів вибухових.

Телеґрами.

Відень 16 грудня. Wien. Ztg. оголосила увільнене ґр. Вурмбранда зі становища маршалка краєвого в Стириї з подякою і признанем Є. Вел. Цїсаря за его заслуги для держави і краю, а рівночасно оголосила іменоване ґр. Аттемса краєвим маршалком для Стириї.

Мадрид 16 грудня. Королева реґентка принимала вчера на півтора-годинній авдиенциї ґен. Вайлера.

Константинополь 16 грудня. Зачувати, що австрийский амбасадор годить ся на то, щоби Божидар Петрович, воєвода Чорногорский був іменований ґен.-ґубернатором Крети.

Рух поїздів зелїзничних

важний від 1 мая 1897, після середно-европ. год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	10·50	4·40	8·55	6·45	—
Підволочиск	—	1·55	6 —	—	10·05	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	10·27	11·27	—
Черновець	6·10	2·40	—	10·30	—	6·45	10·45
Ярослава	—	—	—	4·40	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·25	7·05	—	—
Тернополя	—	—	—	7·47	—	—	—
Гребенова [1])	—	—	—		9·20	—	—
Стрия, Сколього і Лавочного	—	—	—	5·20	—	3·05[2]	7·30
Зимної Води [3])	—	—	—	—	3·40	—	—
Брухович [4])	—	—	—	—	2·31	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	3·27	—	—
Янова	—	—	—	9·40	—	8·50[6]	7·48[9]
Янова	—	—	—	—	1·04[8]	3·15[7]	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [3]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [6]) Від 15 червня до 31 серпня лише в неділї і сьвята. [7]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [8]) Від 1 мая до 30 вересня вкл. [9]) Від 1 жовтня до 30 цьвітня.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	—	8·45	9·10	6·55	9·30	—
Підволочиск	2·30	10·—	—	—	—	3·30	6·—
Підвол. з Підз.	2.15	9·43	—	—	—	3·04	5·35
Черновець	9·50	1·50	—	—	7·30	5·45	9·10
Тернополя	—	—	—	7·52	—	—	—
Белзця	—	—	—	8·25	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·35	—	—	—
Гребенова	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	12·10	8·05	1·51[2]	10·20
Брухович	—	—	—	—	—	8·15	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·49	—
Янова	—	—	—	7·50	1.15	—	—
Янова	—	—	—	8·—[3]	9·01[4]	—	—

[1]) Від 10 липня до 31 серпня. [2]) Зі Сколього тілько від 1 мая до 30 вересня. [3]) Від 1 мая до 14 червня і від 1 до 30 вересня що день, а від 15 червня до 31 серпня лише в будні дни. [4]) Від 15 червнядо 31 серпня лише в неділї і сьвята.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

— Я то знаю, майоре Денвуді — я то знаю, і менї прикро, що у Вас така слаба память і Ви забули, що я ще нїколи Вашим приказам не спротивив ся.

— Простіть менї, Мазоне! — сказав тогди Денвуді і взяв поручника за обі руки. — Я Вас знаю як хороброго і послушного вояка — не памятайте менї сего прояву примхи. Але тота справа — чи Ви мали коли любого приятеля?

— То правда — відозвав ся Мазон не даючи ему дальше говорити — простіть і Ви менї мою нерозвагу. Я знав о тих приказах і побоював ся, що наш майор міг би стягнути на себе нагану. Але лишіть ся — а хто би важив ся лиш одним словечком відозвати ся против нашого корпуса, то кождий меч вискочить сам від себе з похви. Впрочім они ще в поході — а дорога з Кротона до Кінґсбрідж далека. Нехай діє ся, що хоче, а ми всядемо їм на карк, заким ще они дійдуть до своїх кватир.

— Ах коби то вже вернув куриер з головної кватири! — сказав Денвуді. — Тота непевність забиває мене!

— От і сповнило ся Ваше бажане. Він вже онтам — очевидно везе добру вість. — Дай то Боже — бо я не можу сказати, що то для мене приємність дивити ся як лепський хлопака танцює у воздусї.

Денвуді мало що вже чув, що ему Мазон говорив, бо одним скоком перескочив через пліт і станув перед післанцем.

— Яка вість? — спитав майор, а вояк задержав свого коня.

— Добра! — відповів післанець і не надумуючись довго, бо вірив преці так добре знакомому офіцирови, як майор Денвуді, подав ему письмо і сказав: Ось, читайте самі.

Денвуді не хотів тратити часу на читане лиш побіг урадований чим скорше до комнати, де був арештований.

Варта знала его і впустила его до середини не розпитуючи богато.

— О Пейтоне! — крикнула Франсес, коли він з'явив ся. — Ви так виглядаєте, як би Ви нам щасте принесли! — Чи може приносите помилуване?

— Ось тут, Франсесо — ось тут Генрі — ось тут моя кузино Пейтон — відозвав ся молодий мужчина і дрожачими пальцями розломив печатку; тут маєте саме письмо — послухайте!

І всі слухали повні надії — але гіркий біль розчарованя збільшив ще їх горе, коли побачили, що радість на лици Денвуді'го перемінила ся нараз в такий переляк, що він аж майже задеревів.

В куверті не було більше нічого, як лиш вирок смерти военного суду, під котрим були написані слова:

„Потверджає ся. — Ґ. Вашінґтон“.

— Пропав! — Пропав! — крикнула Франсес і повалила ся в обнятя своеї тїтки.

— Сину мій, сину! — заридав старенький батько. — Нема на земли милосердия — лиш в небі! Бодай би Вашінґтон не зазнав нїколи тої ласки, якої відмовив мому невинному синови!

— О лютий Вашінґтоне! — понеслось і з уст панни Пейтон. — Він занадто вже навик до проливу крови — то зробило з него зовсїм иншого чоловіка!

— Не ганїть его! — сказав Денвуді — тут рішав ґенерал, а не чоловік! Я би дав свою голову за то, що ему самому жаль того, що мусїв зробити.

— Як же я на нїм завела ся! — стала Франсес нарікати. — Він не спаситель нашої вітчини — він тиран без серця! О Пейтоне, Пейтоне! як же зле Ви менї его описували!

— Успокійтесь, дорога Франсесо! Бога ради, не говоріть так! Він лиш хранителем і сповнителем законів!

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові
улиця Кароля Людвика число 9, приймає
абонамент на всї дневники по цїнах оригінальних.

С. Кельсен у Віднп

поручає:

Кльосети з переиливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплєтні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8.

На жадане висилає ся катальоґи.

Апарати фотографічні

Прибори для фотографів так фахових як аматорів

Репродукциї найкрасших образів і дїл штуки, рами, листви до рам, і т. п. предмети продає найдешевше найбільший фабричний склад апаратів і приборів фотографічних.

Львів, **ЛЮДВИК ФАЙҐЛЬ** Пасаж Гавсмана 8.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.